

**Raspored misnih slavlja i tjedni kalendar
od 25. do 31. VII. 2016.**

Pon. 25. VII.	Sv. JAKOV, ap.	
	19,30	+Stipe Gnječ KRVAVAC
Uto. 26. VII.	Sv. Joakim i Ana	
	7,30	KRVAVAC
Sri. 27. VII.	Sv. Klement Ohridski	
Čet. 28. VII.	Nazarije	
Pet, 29. VII.	Sv. MARTA -Sv. TODOR	
	19,30	+Mirko, Lucija, Nikola, Mihovil, Anka i Jakov Bezer MOMIĆI
Sub. 30. VII.	Sv. Petar Krizolog	
	7,30	Ad. Int KRVAVAC
Ned. 31. VII.	OSAMNAESTA KROZ GODINU	
	8,00	Jutarnja sv. misa /+Marko Rastočić/ MOMIĆI
	9,00	Župna Sveta Misa BAGALOVIĆ
	19,30	Večernja sv. Misa /+Ivo i Slavka Medak/ KULA NORINSKA

Ženidbeni navještaj

*Namjeravaju sklopiti sakrament svete ženidbe: **Dražen Čelina**, sin Stipe i Senke r. Pešić (Bugojno) i **Ines Nikolić**, kći Damira i Marine r. Šunjčić (Matijevići). Vjenčanje će biti **30. 07. 2016. u 19,00** sati u župnoj crkvi na **Bagaloviću**.

*Namjeravaju sklopiti sakrament svete ženidbe: **Marjo Bustruc**, sin p. Jurice i Marije r. Barbir (Kula Norinska) i **Ivona Novak**, kći Marinka i Ruže r. Putica (Mettmann-D) . Vjenčanje će biti

30. 07. 2016. U samostanskoj crkvi **sv. Ignacija u Dubrovniku** (župa Velike Gospe) s početkom u **15,00** sati.

*Ako netko zna za kakvu ženidbenu zapreku dužan je po savjesti javiti u župni ured. Mladencima želimo Božji blagoslov.

Ako vjeruješ u Boga nećeš ni u teškim olujama izgubiti oslonac

U današnje doba ima jako mnogo nemirnih ljudi, ljudi u jurnjavi, kao natjeranih u hajku, prestrašenih ljudi, ljudi koji su čitav svoj život kao u nekom bijegu.

Pokušat ću ti dati jedan dobar recept za opuštenost, za duševni mir.

Ne prenapreži svoj motor. Žuri kad je to potrebno, ali ne trči čitav dan naokolo kao divlji.

Radi i jedi u miru, napravi povremeno ugodnu stanku. Nemoj previše pušiti i piti i ne pravi od svog odmora nervoznu jurnjavu za užitkom.

Nemoj se ljutiti, ne daj se uplesti u opasne novčane ili osjećajne situacije. Nemoj svoju sreću danas proigrati pretjeranom brigom za ono što će biti sutra.

Čini sve što najbolje možeš i vjeruj da je to dobro.

Ako vjeruješ u Boga, ako ga ljubiš kao istinskog Oca, nećeš ni u teškim olujama izgubiti oslonac i ostat ćeš miran poput djeteta koje zna: otac je za upravljačem. (Phil Bosmans

SEDAMNAESTA KROZ GODINU
24. 07. 2016.

NEDJELJNO EVANĐELJE Lk 11, 1-13

Čitanje svetog Evanđelja po Luki

Jednom je Isus na nekome mjestu molio. Čim presta, reče mu jedan od učenika: »Gospodine, nauči nas moliti kao što je i Ivan naučio svoje učenike.«

On im reče: »Kad molite, govorite: Oče! Sveti se ime tvoje! Dođi kraljevstvo tvoje! Kruh naš svagdanji daji nam svaki dan! I otpusti nam grijehe naše: ta i mi otpuštamo svakom dužniku svojem! I ne uvedi nas u napast!«

I reče im: »Tko to od vas ima ovakva prijatelja? Pođe k njemu o ponoći i rekne mu: 'Prijatelju, posudi mi tri kruha. Prijatelj mi se s puta svratio te nemam što staviti preda nj!' A onaj mu iznutra odgovori: 'Ne dosađuj mi! Vrata su već zatvorena, a dječica sa mnom u postelji. Ne mogu ustati da ti dadnem...' Kažem vam: ako i ne ustane da mu dadne zato što mu je prijatelj, ustat će i dati mu što god treba zbog njegove bezočnosti.

I ja vama kažem: Ištite i dat će vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte i otvorit će vam se! Doista, tko god ište, prima; i tko traži, nalazi; i onomu

tko kuca, otvorit će se. A koji je to otac među vama: kad ga sin zaište ribu, zar će mu mjesto ribe zmiyu dati? Ili kad zaište jaje, zar će mu dati štipavca? Ako dakle vi, iako zli, znate dobrim darima darivati djecu svoju, koliko li će više Otac s neba obdariti Duhom Svetim one koji ga zaištu!«

Riječ Gospodnja.

JEZIK MOLITVE

Molitva je srce svake vjere. Ondje gdje umire molitva, umire i vjera. Biti vjernik znači moći moliti. Iako jezik molitve ima različite oblike (prošnja, zagovor, blagoslov, zahvaljivanje, slavljenje, klanjanje, hvala), svi se oni naposljetku slijevaju u radikalnost najjednostavnijeg zaziva ili u šutljivo predanje Drugome – istodobno Udaljenom i Bliskom.

Četiri su značajke jezika molitve: jednostavnost, iskrenost, sabranost i zajedništvo.

Jednostavnost. Molitva nije neki uzvišeni, posebni jezik, pun 'svetih fraza', recitacije i formalnosti. Isus se obraćao Bogu ('Abba') jednostavnim riječima i materinim jezikom. 'Oče naš' je molitva izrečena na pučkom aramejskom jeziku, a ne na 'svetom jeziku'. Nikakav 'govor u jezicima', nikakve spektakularne molitve ne nalazimo kod Isusa. Naprotiv, izričito poziva da naša molitva bude skrovnita, u tajnosti (Mt 6,6), kratka – bez floskula, mnoštva riječi i blebetanja (Mt 6,7). Molitva dolazi iz unutarnje

spontanosti, iz obične svakidašnjice, izrečena najvlastitijim riječima: glasna ili nijema, nemoćna da se izreče, kao vapaj i hvala, zaustavljena na rubu usana.

Iskrenost. Molitva nije pobožna poza, nego iskren stav. Iskrenost je temeljni čin molitve. U golosti svoga bića, u nadvladavanju samoljublja, u odmaku od svoga 'ja', pogled nam se širi. Ne možemo drukčije nego u molitvi krenuti od samih sebe, oslobođeni od laži, lažnih veličina, krivih skromnosti, istina i zabluda o sebi, uloga i poziva. U Bogu kao u zrcalu vidim stvarnost svoga srca i dubine nesvjesnoga. Iskrena samospoznaja uvjet je da se može moliti. Nijedan iskrena molitva ne propada, jer Bog vjerno sluša.

Sabranost. Čovjek često živi u stanju rastresenosti. Molitva je uvježbavanje u uvijek novoj sabranosti i usredotočenosti, u nezaboravu otajstva koje nas okružuje. Nenavikao gledati unutar sebe, jer je sav okrenut prema vani, čovjek se gubi u vanjskom, u natjecanju da bude viđen. Molitva je uranjanje u sebe, vraćanje k sebi, osvješćivanje, nutarnja tišina. Sabranost objedinjuje u sebi sve dimenzije: razum, volju i osjećaj, iskustvo i misao, vanjsko i unutarnje. Sabrati se znači biti sjedinjen. Tada se, poput pozvanih u Svetom pismu, može reći 'Evo me' (1 Sam 3,4). Sabranost, dakle, zahtijeva stanje budnosti i spremnosti odgovoriti na suptilne niti i poticaje

koji nas povezuju s jednim, s Tajnom koja otkupljuje. Sabranost preobražava čovjeka, mijenja naše lice iznutra.

Zajedništvo. Na zemlji smo jedni drugima put prema Bogu, ali često i zapreka na tom putu. Smetnja smo jedni drugima jer smo nepročišćeni, sebični, u sebe zatvoreni. Teško ulazimo u svijet bližnjih. Rijedak je istinski susret. Molitva je unutarnja snaga sveobuhvatnog zajedništva s Bogom i ljudima, 'povezanost duša' koja uklanja neprijateljstva, nadilazi predrasude, potiče na dijalog i pomirenje. Isus izričito zahtijeva, kao uvjet svake kršćanske molitve, spremnost na praštanje. Autentičnost molitve mjeri se stoga sposobnošću prijateljavanja i zajedništva pa je jezik molitve poziv na odgovornost za svijet i zajedničko dobro.

Evangelist Luka u današnjem evanđeoskom odlomku unio je malu izmjenu u postojeći tekst: umjesto «dobrima» (kako stoji u Mt 7, 11.), kod Luke čitamo: «Koliko li će više Otac s neba obdariti Duhom Svetim one koji ga zaištu!» Dar Duha Svetoga je najizvrsnije «dobro». Dar Duha Svetoga snaga je Neba unutar nas. Svaka molitva otvara čovjeka za dar Duha Svetoga koji zacjeljuje naše rane i uzdiže našu svijest. Primanje Duha Svetoga primanje je snage Božje./ fra A. Domazet/

Budi promjena – budi kršćanin!

Traži se kršćanin. Ne znam jesi li ikada razmišljao o tome kakvo svjedočanstvo daješ drugima oko sebe. Može li netko na osnovu tvoga ponašanja zaključiti da si kršćanin? Nekako mi se čini da nas danas najviše ima, ali samo na papirima. Društvo kao da vapi za kršćanima.

Kada bismo više svjedočili da smo to što jesmo ili kada ne bismo osuđivali one što žele svjedočiti da su kršćani, sve bi bilo drugačije. Zapravo, samo je po sebi malo ironično i neshvatljivo kako možemo osuđivati ono što smo mi sami. Ako malo prolistamo onu debelu knjigu malih slova, zbijenih redova i nekih nerazumljivih riječi (inače, zove se Biblija i služi za čitanje, a ne za ravnanje papira i slično) pronaći ćemo da su kršćani u prvim vremenima sve dijelili i da su ih drugi prepoznavali po tome što su se međusobno ljubili.

Kada bi danas među kršćanima vrijedila takva pravila više ne bi bilo siromašnih ljudi i onih koji su odbačeni. Svi ovi globalni problemi za čijim rješenjem čovječanstvo vapi ne bi više postojali niti bi se o njima razgovaralo. Kada bismo samo svi mi koji se nazivamo kršćanima, bili kršćani. Tako je malo potrebno da svijet bude mjesto ljepše od doline suza, ali... Ne da nam se. Već smo naviknuti na ovakvu situaciju i ne da nam se biti drugačiji. Već smo dovoljno zaokupljeni sami sobom i drugi su postali dovoljno „nebitni“. Osjećamo se vjernicima u trenucima kada je to javno poželjno i tada smo spremni udarati se u prsa i govoriti ono što već govorimo u takvim prigodama, ali kada nam stvarnost pokuca na vrata znamo da se rijetko sjetimo da Bog uopće postoji. Vrijeme provodimo onako kako želimo i znamo da u dnevni raspored ne možemo „ugurati“ Boga. Već imamo sve unaprijed isplanirano i dogovoreno da je nemoguće.

Jako čudno. Toliko smo toga učinili da većinu poslova obavljamo brže ili to neki tehnološki dodatak čini umjesto nas, a mi i dalje nemamo vremena ni jedni za druge, ni za sebe, a ni za Gospodina. Ne znam ni jesi li ikada razmišljao što se sve događa kada kršćanin nije kršćanin, nego samo dio statistike.

Pokušaj zamisliti svijet gdje na ulicama nema prosjaka, gdje nema onih koji se prave višima od drugih, gdje nema bogatih i siromašnih, gdje nema odbačenih... Možda to zvuči kao neki, čak i nedosanjani, ideal – ali je ipak to dio stvarnosti koji bismo mogli imati samo kada bismo se potrudili... Sve će nam biti onako kako sami sebi napravimo i sami smo odgovorni za sve ovo što oko sebe gledamo i što se događa. Zamisli da svi problemi mogu biti riješeni samo tako da poredamo prioritete onako kako trebaju biti poredani i kada se ne bismo bojali biti ono što trebamo biti. Danas se tako rijetko može susresti pravoga kršćanina da od onoga koji se ne boji biti kršćanin učinimo ili mučenika ili mu pomognemo u tolikoj mjeri da postane svetac, umjesto da sami zaživimo stvarnost u kojoj bismo svi jedni drugima pomagali biti boljima. Eh... to je današnje društvo.

Samo stajanje po strani i čekanje da netko nešto poduzme neće učiniti ništa. Nitko od nas nema pravo samo biti pasivan promatrač i čekati promjenu. Svi smo dužni pokrenuti se i učiniti onu promjenu koju čekamo. Tako je malo potrebno da živimo u svijetu za kojim čeznemo, a ipak toliko toga nas dijeli od toga. Zapravo, sami sebe dijelimo od toga. No, tako ne mora biti.

Stvari se mogu promijeniti. Budi promjena. Budi kršćanin.

/fra Nikola Jurišić/